

deres Skarphed, eller om man vil, deres Grelhed. Udviskes Konturerne, mistes overhovedet Sansen for Konturen, jævnes Personerne ud til at ligne almindelige Mennesker, saa Farvel Holberg! Der stikker da en anden i Din Forklædning.

Men Herregud, naar det nu ikke ligger for den nuværende Generation af Skuespillere at spille anderledes end de spiller, hvorfor skal de saa skrue sig op til at være unaturlige? De ved alle, at Holberg er vores alles Fader Holberg og værner om ham saa godt de kan!

Og det er alt, hvad man med Rette kan forlange, siger Folk, hvis de er lidt nøjsomme.

Desværre er Evnen saa fattig, hører vi stadig Kritiken sige med et Suk, og det er slemt, for nuomstunder er det Sukkene og ikke Latteren, der er smittende.

Mon det ikke skulde kunne være muligt at komme ind i en bedre Tilstand? tillader jeg mig at spørge. Blot ved at dreje en lille Smule om ad et Hjørne. Sommetider kan jo en uendelig lang kedsommelig Gade vise os saa trøstesløs en Udsigt, indtil vi lige med et ved en Sidegade, blot ved at vende Næsen hen i et andet Verdenshjørne, maaske fornemmer Luften fra den nære Mark eller Strand.

Hvor skulde Komedien da finde en saadan lykkelig Sidegade? I *Tragedien*.

Der gives et radikalt Hjælpemiddel, naar man ikke føler Nydelse ved at gaa i Theatret, det er at blive derfra. Det er sandt, det kan vi gøre, og det gør vi vel ogsaa for en Del, men derved vindes jo ikke noget. Vi kan ogsaa, naar Fordøjelsen er i Uorden, afholde os fra Føde, men rigtig ønskeligt er det dog ikke i Længden for Helbredden overhovedet. Helst skulde man vel gaa en Mellemvej, sætte os lidt paa Diæt, føje os lidt i vor Kræsenhed, thi vi, det be-
dragede nittende Aarhundredes Børn er nu en Gang sære og vanskelige, og det er ikke til at haabe paa, at vi foreløbig skulde lægge vore Unoder af.

Vil vi da saa gjerne have Tragedie? Aa Gud, nej! Ja, det vil sige, det er godt, vi har den, den rigtige, store Tragedie. For det første, fordi der er dem, der har Smag for den, nemlig Mineralogerne, nej, hvad jeg vilde sige,